

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **B. N. T.**, nar., státní příslušnost, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28 října 9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2016, č. j. OAM-460/ZA-ZA11-HA10-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, aby soud po jeho zrušení věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu jednání.

II. Žaloba

Žalobce předně uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu obavy ze svého návratu do vlasti kvůli své homosexuální orientaci a dluhu resp. chování jeho věřitele. Z rozhodnutí žalovaného je však zřejmé přesvědčení, že si žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legální pobyt na území ČR. V této souvislosti žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.1.2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50. Žalovaný neprovedl dostatečné zjištění skutkového stavu a toliko konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu hrozilo reálně vycestování z ČR. Žalobce vzhledem ke své homosexuální orientaci tvrdil svoji příslušnost k sociální skupině, která je majoritní společností nepochopena a sociálně vyčleňována, neboť homosexuálové jsou vnímáni jako psychiky nemocní či zvláštní. Vietnamský zákon nekriminalizuje sexuální styk osob stejného pohlaví, současně se ale nezabývá diskriminací na základě sexuální orientace. Neposkytnutí potřebné ochrany osobám s homosexuální orientací před diskriminací vietnamské společnosti je projevem nečinnosti státních orgánů. Diskriminace přitom zasáhne do všech sfér života žalobce. Jejím projevem je pak například sociální vyloučení, pronásledování, obavy o život a zdraví sebe a své rodiny, nemožnost získat zaměstnání. To vše vede k tíživé finanční situaci, nemožnosti hradit dluhy a dalším obavám z hrozícího mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný se tedy nezabýval přístupem státních orgánů k homosexuálům a poskytováním potřebné ochrany osobám s jinou sexuální orientací. V této části je rozhodnutí žalovaného neodůvodněné a tedy nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy pramenící z obavy z hrozícího mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ze strany svého věřitele. Na str. 9 rozhodnutí žalovaný připouští, že způsoby vymáhání dlužných částek mohou být ve Vietnamu velmi nevybíravé. Jen obecně ale uvádí, že žalobce má možnost se obrátit o pomoc ke státním orgánům a jeho tvrzení hodnotí jako účelově použité. I v této části je jeho rozhodnutí neodůvodněné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, z jakých skutkových zjištění vycházel a jak jednotlivé důkazy hodnotil.

Žalobce závěrem uvedl, že rozhodnutí rovněž obsahuje zobecněná a generalizovaná tvrzení *o vietnamských občanech a jejich ochotě udělat prakticky cokoliv, aby se dostali do zahraničí a zde se dlouhodobě či trvale usídlili*. Od správního orgánu, který je takto zaujat proti vietnamským občanům, pak ani nelze očekávat nestranné a spravedlivé posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření především uvedl, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu, což bylo objasněno v průběhu správního řízení. Žalobci byl v ČR povolen pobyt za účelem podnikání v roce 2008, ale v 10/2012 mu nebyl prodloužen v důsledku jeho vlastního zavinění z důvodu trestního stíhání v ČR pro přečin řízení vozidla pod vlivem alkoholu. O mezinárodní ochranu požádal, neboť již nemá na území ČR legální pobyt. V březnu roku 2014 pak převzal výjezdní příkaz k opuštění území ČR (§ 50 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR- dále jen zákon o pobytu cizinců). Důvodem k opuštění Vietnamu nebyla žalobcova sexuální orientace a ani strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k této sociokulturní skupině. Neuvedl žádné

narušování občanského soužití z důvodu jeho sexuální orientace před opuštěním Vietnamu a nelze proto ani očekávat konfliktní jednání po jeho návratu. V pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že žádná diskriminační opatření vůči gayům nebyla ze strany státních orgánů uplatňována a nedocházelo ani k pronásledování v žádné formě. Žalovaný rovněž přistupoval k případu individuálním přístupem a vycházel z aktuálních, objektivních a dostatečně reprezentativních informací.

Žalobce dále uvedl, že má dosud nesplacenou půjčku od soukromé osoby a obává se možného násilí od tohoto věřitele po návratu do Vietnamu. Tvrdí, že mu věřitel poskytl nejprve peněžitou půjčku ve výši 10 000 USD a přestože splatil jen část úroků z této částky, poskytnul mu v roce 2012 při jeho návštěvě ve Vietnamu ještě další půjčku ve výši 20 000 USD. Z přístupu věřitele ani z výpovědi žalobce pak nelze usuzovat na skutečnost, že by věřitel vůči němu použil nějakou formu násilného vymáhání dluhu za obě půjčky. Žalovaný pak neshledal žádný azylově relevantní důvod k tomu, aby mohla být žalobci pro nesplacené dluhy a možné násilné vymáhání udělena mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Žalobce má samozřejmě možnost se obrátit na státní orgány ve Vietnamu se žádostí o pomoc v případě hrozby či násilí.

Žalobcem uplatněné žalobní námitky tedy neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a ani nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalobce tedy neprokázal žádné azylově relevantní důvody bezpráví, kterému měl být nebo mohl být vystaven v zemi původu, pro které lze žádat cizí stát o mezinárodní ochranu. Na území ČR se přitom zdržuje od 2/2008 až dosud s tím, že o azyl požádal, aby si legalizoval pobyt na území ČR v roce 2016.

Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Soud se nejprve zabýval žalobcem tvrzenými problémy souvisejícími s jeho homosexualitou. V obecné rovině lze konstatovat, že sexuální orientace žadatele o azyl může být relevantní, pokud této osobě hrozí újma z důvodu pronásledování právě pro její skutečnou či předpokládanou sexuální orientaci. Pro úplnost je třeba dodat, že homosexualita je obecně

charakteristikou, která v jistých ohledech komplikuje život jedince již jen proto, že je menšinově sexuálně orientován, a to i v nejtolerantnějších a nejliberálnějších zemích. Nicméně Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že obecná situace ve světě z pohledu přijímání homosexuality jako jedné ze sexuálních orientací, je mimo země západního světa podstatně složitější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS).

Menšinová sexuální orientace může v kontextu azylového práva znamenat „příslušnost k určité sociální skupině“ ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Relevantním důvodem z hlediska mezinárodní ochrany však může být příslušnost k této sociální skupině pouze za situace, kdy s sebou nese odůvodněný strach z pronásledování směřujícího vůči žadateli. I v případě, že menšinová sexuální orientace není trestným činem, jak tomu je v zemi původu v nyní projednávané věci, může být žádost o udělení mezinárodní ochrany oprávněná, pokud stát přehlíží nebo toleruje diskriminační praxi nebo újmu způsobovanou žadateli nebo pokud není schopen žadatele proti takové újmě uchránit.

Za pronásledování nebo odůvodněný strach z něho, jako důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany, lze totiž považovat jen takovou situaci, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k systematickému odmítání poskytnutí ochrany jednotlivcům před výhrůžkami či činy soukromých osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, publikovaný pod č. 1347/2007 Sb. NSS). Pronásledováním ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu by v takovém případě byl pouze stav, kdy by ohrožení života či svobody bylo přičitatelné státní moci, která by byla jeho původcem či jej podporovala nebo tolerovala, případně by nebyla schopna proti němu zakročit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004 - 72, nebo č. j. 4 Azs 129/2005 - 54 ze dne 10. 2. 2006).

V případě žalobce však nic nenasvědčuje tomu, že by negativní projevy týkající se jeho sexuální orientace v zemi původu dosáhly intenzity pronásledování. Menšinová sexuální orientace není ve Vietnamu kriminalizována, ze zpráv o zemi původu založených ve správním spise plyne, že ačkoliv mají obecně osoby s menšinovou sexuální orientací ve Vietnamu složité postavení zejména s ohledem na vazby k vlastní rodině, nedochází v obecném slova smyslu k natolik intenzivním újmám, nátlaku či ústrkům, které by odůvodňovaly poskytnutí azylu.

Osoby s menšinovou sexuální orientací žádající o azyl mají stejné postavení jako osoby žádající o azyl z jiných azylově relevantních důvodů. Základem úspěšnosti jejich žádosti je proto věrohodnost a kvalita jejich tvrzení. Žalobce tvrdil, že kvůli své homosexualitě cítil nepochopení svých nejbližších, tj. rodičů. Rovněž cítil, že tato skutečnost způsobuje negativní náhled na jeho rodiče ze strany sousedů. Rodiče se styděli, že mají takového syna. Žalobce pak cítil stud a nevěděl, jak se má chovat vůči rodičům, ostatním lidem i vůči sobě. S takovou orientací byl bez východiska pro normální život. Tato tvrzení žalobce však samo o sobě nevypovídá nic o jeho konkrétních potížích ve smyslu naplnění pojmu „pronásledování“. Účelem mezinárodní ochrany není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoliv negativním jevem ve vztahu k němu v zemi jeho původu, v tomto případě řešit složitou rodinnou a sociální situaci žalobce, případně snižující kvalitu jeho života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46). Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce neuvedl žádné znaky pronásledování ze strany domovských orgánů či jeho sociálního okolí. V této souvislosti nelze ani odhlédnout od toho, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po 8 letech pobytu na území ČR v době po

vydání výjezdního příkazu k opuštění území ČR, kdy měl povinnost území ČR opustit. Předtím zde pobýval na základě povolení k pobytu za účelem podnikání od roku 2008 do roku 2012.

Žalobce dále uvedl, že má dosud nesplacenou půjčku od soukromé osoby a obává se možného násilí od tohoto věřitele po návratu do Vietnamu. Tvrdí, že mu věřitel poskytl nejprve peněžitou půjčku ve výši 10 000 USD a přestože splatil jen část úroků z této částky, poskytnul mu v roce 2012 při jeho návštěvě ve Vietnamu ještě další půjčku ve výši 20 000 USD. Ve vztahu k obavám z jednání věřitele žalobce ve Vietnamu soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Azs 60/2008 - 4, podle kterého „*Pokud jde o samotné stížní námítky, Nejvyšší správní soud považuje za zásadní fakt, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byť jen naznačovaly, že by byla ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných (§ 12 zákona o azylu). Uvedla pouze, že bezprostředním impulsem k jejímu odchodu ze země původu byla obava z útoků věřitelů, a jako další důvod podání žádosti o udělení azylu uvedla snahu o legalizaci svého pobytu v České republice za účelem znovunavázání vztahu s otcem jejího (v době podání žádosti ještě nenarozeného) dítěte. Nemožnost podřazení stěžovatelkou namítaných důvodů pod azylové významné důvody tak plyne především ze zjištění, že stěžovatelka nebyla pronásledována státní mocí, ale mělo jít o aktivitu soukromých osob. Pronásledování tohoto charakteru však nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, případně v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 48, (všechny dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatelka však útoky na svou osobu ze strany věřitelů s vietnamskými státními orgány (soudě podle její výpovědi) vůbec neřešila, a proto nelze ani predikovat, že by jí případná pomoc ze strany orgánů veřejné moci byla odepřena. Rovněž nelze přehlédnout, že zmiňované problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupiny či pro zastávané politické názory (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, dostupný z: <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatelka sice poukazuje na zákaz protestantského vyznání ve Vietnamu, nicméně výslovně přiznala, že v této souvislosti přímo vůči její osobě nikdy nedošlo k pronásledování či jiné persekuci, a dokonce připustila, že se spíše jedná o obecnou nespokojenost s postavením protestantů ve Vietnamu.“*

Soud neshledal důvod se od těchto závěrů ve vztahu k žalobci odchýlit. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že i policie by zasáhla, pokud by se stal trestný čin, případně mu bylo ublíženo na zdraví a životě. Veřejně činný ve Vietnamu nebyl, potíže s jejími státními orgány rovněž nikdy neměl. Na základě takto uvedených skutečností nelze v žádném případě tvrdit, že by žalobce byl v zemi pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což by zakládalo důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Nepříznivá ekonomická situace nemůže odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Problémy se soukromou osobou totiž nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory, ale snahou o vrácení dlužné částky. Soud dále odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, podle jehož právního závěru „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového*

nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ V rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 - 41, Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že „i kdyby byl žadatel o udělení azylu na veřejnosti ze strany věřitele vyzýván k uhrazení dluhu či jinak pronásledován, nejedná se o akt související s uplatněním stěžovatelova politického práva na svobodu shromažďování (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.).“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, pak platí, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“

Soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, což bylo předmětem jeho žalobních námitek. Žalobce nepochyboval, že mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu či azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu.

Žalobce rovněž namítal, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy pramenící z hrozícího mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ze strany věřitele. Podle § 14 a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle [odstavce 2](#) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle § 14 a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje *a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

K otázce nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23, dostupné na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz). Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním

znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).“ Z výpovědi žalobce plyne, že z důvodu nesplacení dluhu by byl ohrožen jeho život. Dle názoru soudu z žalovaným provedeného dokazování a ani žalobce to v žalobě nepopřel, neplyne, že by se nemohl obrátit se žádostí o pomoc na orgány v zemi původu a ty mu nebyly schopny nebo ochotny poskytnou ochranu před vážnou újmu. Žalobce naopak vypověděl, že policie v případě trestného činu či ublížení na zdraví zasáhne.

Z žalovaným provedeného dokazování rovněž neplyne, že by žalobci hrozila vážná újma z důvodu jeho homosexuality.

Soud tedy neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), jak namítal žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých skutkových zjištění správní orgán vycházel, stejně jak jednotlivé důkazy (zprávy o zemi původu, výpověď žalobce) hodnotil.

Považoval-li žalobce správní orgán resp. úřední osobu za podjatou, pak mohl a měl vznést námitku podjatosti postupem dle § 14 správního řádu v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný individuálně posoudil osobní situaci žalobce a v souladu se zákonem o azylu dospěl k závěru, že nejsou důvody pro udělení azylu či přiznání doplňkové ochrany. Soud neshledal, že by při posouzení žádosti žalobce bylo postupováno v rozporu se zákonem či zaujatě.

V.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová